

ლიტერატურული გაზეთი

№6 (214) 23 მარტი - 5 აპრილი 2018

ბამოღის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკევით

ფასი 80 თეთრი

პროზა

ჩანაწერები

პოეზია

თარგმანი

ინტერვიუ

ბამოხმაურობა

დათო მალრაძე

თხოვნით მივმართო მინდა მერიას,
რომ გაიხსენოს წესი მეფეთა.
რადგან ტენდერი საომარია,
ქვაზე წარწერის მომცეს შეკვეთა.

— აქ განისვენებს ქალაქი ჩემი,
არ უწვალა,
ბნელში გათავდა,
რადგანაც დანით გადაჭრა დენი,
ვიდრე ისწავლა დათვლა ათამდე.

ქუჩაში მოკლა ავსილმა შურით
ჩემმა ქალაქმა
ჩემი ქალაქი,
ქვაზე წარწერა კი ამცნობს ტურისტს,
რომ შეენირა City ხარაკირს.

და იყო მხდელი ქალაქი, რადგან
არკვევდა საით უბერავს ქარი...
და მკვლელის მხარეს ადგა და დადგა,
არ ეშინოდა რადგანაც მკვდარის.

დანაშაულის იშლება კვალი,
საქმეც ხუნდება თაროზე დებით...
და ისმის ჩუმი ქვითინი ქალის
და აღარ ისმის სიმღერა დების.

დაყრილ ჭორიდან კენკავენ მართალს,
დაეცემიან იესოს ფერხით
ლაზარეს დები, —
მარიამ... მართა...
და ძმის აღდგენას შესთხოვენ მკვდრეთით.

და მეც მივმართავ თხოვნით მერიას,
რომ რვიდან ცხრამდე გაისმას მესა
და თუკი ცრემლი ვერ მომერია,
ამ შესანდობარს ბოლომდე შევსვამ.

ვრჩები უბანში თითქმის ეული,
ვადა გასვლია ვირუსის წამალს
...ალარც სამოსის და თეთრეულის
თოკზე გაფენის სომხური გამა.

ხელი ვანჯრიდან

ხელში ჩამაკვდა დაფნის ეპოქა,
ალორძინების სამრეკლოს ზარით, —
ასე მივწერე ჩემს ერთ მეგობარს,
როცა მურანოს გაუჩნდა ბზარი.

და მიჩნეული ერთ დროს ერესად
ლიტურგიაში დაეძებს ნიშას —
გგულისხმობ თუნდაც
გვიან რენესანსს,
რაც ჩვენებურად აღმასვლას ნიშნავს.

...და უთხრა ზეცას:
— ო, ელი, ელი...
ელიას უხმობს? — ვიფიქრე ჩემთვის,
კვდება ახალი, სიკვდილით ძველით
და ბალში შაშვის გალობას ერთვის.

აქ ჩასაფრებულ ვნებებს აქეზებს
და პოდიუმის ბილიკით მოდის,
ვენეციური ნიღბით სახეზე
კანონმდებელი ახალი მოდის.

ახალი ტრენდი, — ძველი რომია,
პროგრესის ლურსმანს აჭედებს შემწეს.
და ვირჩევ მხარეს,
რადგან ომია
და ჭირისუფლის სამკლაურს ვეძებ.

ფანჯრიდან მიცქერ და ალბათ ფიქრობ, —
უკან ჩამოვრჩი კალენდრის სუნთქვას,
მოდა რომაელ ჯალათებს იკრობს,
„წყალნი წავლენო...“, —
ლამაზად უთქვამთ.

...ისე, შენთვის რომ იფიქრო კაცმა,
რა უნდა მოხდეს ამაზე მეტი,
ალორძინების იხილო ჯვარცმა
და განმდეს მისი აღდგომა მკვდრეთით.

კითხვის ნიშანი

დარჩებიანო ბოლოს ქვიშანი,
ან იქნებ წყალმა წაიღოს ქვიშა...
ამ სტროფის ბოლოს კითხვის ნიშანი
დაუთმობს ადგილს ძახილის ნიშანს?

ფლირტის კაპაქა

მე, მონამ ღვთისამ, ელგუჯაის ძემ,
სახელად დათომ,
მალრაძემ გვარად.
ამხედრებულმა ჯაგლაგ ტაიჭზე
თავი ვიგრძენი მიუსაფარად.

მე ლექსის გმირი და არა მონმე,
რადგან ნიაღვრის მომწვდა ფაფარი...
შეგთხოვ, რომ
შენი ქოლგის ქვეშ მომცე
პოლიტიკური თავშესაფარი.

დილიდან ჰაერს ნამლავს ART TV, —
სიყალბე ეძებს სტუმრობის მიზეზს...
რიგდება სიტყვა გაჭრილ კარტივით,
...პოეტი ამ დროს
აცხადებს მიზერს.

აფეთქდებიან მალე იები,
ფეხით შეეყვებით მშობელ მზიანეთს,
ლიტ-რატურული დისკუსიები
დარჩეთ დისკურსის ხურუშიანებს.

აღარ მაკვირვებს ღრენა და ეშვი
და ფეისბუქის ღვარცოფიც ამცდა,
ღვინით და პურით შემოდის ჩემში
თავშენიერულის ფიქრი და განცდა.

და ვგრძნობ იესოს ტერფის სიშიშველეს...
ვცნობ ნათლისმცემელს ჯვალოს ჯუბათი...
და მჯერა, შენი ქოლგა მიშვილებს,
ის არის ჩემი ტაძრის გუმბათი.

ის დამავინყებს ელამი მტრის ჯავრს,
გადასახადის საშინელ ციფრებს,
ქოლგის ტაძარში დავინერ პირჯვარს,
გუმბათის ყელში მტრედვივით ვიფრენ.

გამკრავს ადამის ნეკნის იარა,
უფრო შორს წავალ,
შენ ოლონდ მენდე...
ჭერზე „განდევნის“ ფრესკას კი არა,
ავრეკლავ, როგორ ვიბრუნებთ ედემს.

წყლის პედანტალი

მე მეშინოდა შიშის და შიში,
ვცდილობდი, რომ არ მომეშვა ახლოს,
ამიტომ ვეღარ დაგტოვეთ ჩრდილში,
დედის თავშალი
და მამის სახლო.

მე თქვენს შესახებ ვდგავარ და ვყვები,
ვწერ სიმფონიას სიტყვის ნოტებით
და არაერთხელ განცდილი გზებით
სიშორეს თქვენსას ვუახლოვდები.

მერე ვარსკვლავი თქვენსკენ მოელტვის,
ცარიელ ჯიბით ზეცა ვიშოვ...
ის გზა მარბუნებს უკან ყოველთვის,
რომელმაც მამცნო თქვენი სიშორე.

...თემა რომ უფრო კარგად განვავრცო,
გამხნევებული პოეტის ბედით
შეეჭვებული, პეტრეს სანაცვლოდ,
წყლის პედესტალზე იმედით ვდგები.

და ყოველ დილით ვინყებ თავიდან,
მისმენს გამგონი,
მიღრენს მდაბიო,
და გადმოსული წყალზე ნავიდან
ტერფით ვეხები ტალღის ამბიონს.

და მითხრა რაბიმ, ეს წმინდა ცეცხლი
ჩამქრალ სანთლებზე გადაანთო.
ნამოდი წყალზე
და ბუდეს მერცხლის
ისე შეხედე, როგორც პანთეონს.

...მე მეშინოდა შიშის და შიში,
რამდენიც მომწვდა, — ვუჩვენე ენა,
ამიტომ ვეღარ დაგტოვე ჩრდილში,
თოკზე გავფინე
ეჭვი და რწმენა.

კაფე ზღვის პირას

ეს ყველაფერი დაიწყო ასე, —
ქალაქში გაჩნდა მისი აფიშა
და ოვაციით
და ტაშით სავსემ
შემოიხედა პორტის კაფეში.

და უცბად კაფე იქცა სავანედ
და აღარავინ როშავდა უშვერს
და ხელის ნაზი, მკრთალი მტევანი
უალერსებდა შამპანის ფუჟერს.

თითქოს ვენებში გაიქცა დენი,
ეჭვიანობის შეირხა აფრაც,
ადრე თუ სახლში ელოდნენ თმენით,
ქმრებს მოაკითხეს ცოლებმა სწრაფად.

— დიადო წამო,
წამით შეჩერდი!
რომ დროის ურდოს მოვტაცო ქალი
და როგორც სიგელს გერბის ბეჭედი,
შერჩება ფუჟერს შამპანის კვალი.

...დღეს ტურისტების არ წყდება რიგი,
კედელი უხმოდ ელოდა მგოსანს,
რომ წაენერა:
— აქ იჯდა იგი,
ამ ბოკალიდან შამპანი მოსვა.

პატიჟია მკვლელთა თბილისის ქუჩებში

— აქ განისვენებს ჩემი ქალაქი, —
ქვა ამ წარწერით
დავუდე ამწეს
და თუ მეყოფა სიტყვის მარაგი,
კვირის გაზეთში ნეკროლოგს დავწერ.

ზოგჯერ მეჩვენა,
ჩვენივე ღერძების გარშემო ვტრიალებთ
და გვაინყებდა, რომ სამყაროს ცენტრები არ ვართ
და კიდევ რაღაცის გარშემო უნდა ვტრიალებდეთ...
და თუ ეს რაღაც დავკარგეთ?
ან დაგვაინყებდა?
და თუ შენყდა მიზიდულობის ძალა?
და თუ განყდა უხილავი ძაფები?
მაშინ რატომღა ვტრიალებთ ჩვენივე ღერძების
გარშემო?
თავბრუსხვევისგან რომ გულები აგვერიოს
და დაუღეჭავად ჩაყლაპული პრობლემები
ამოვარწყიოთ?
იქნებ გავთავისუფლდეთ
ფერუხვი ტოქსინებისგან?
იქნებ მოგვიდუნდეს
დაბოტოქსეული კუნთები?
იქნებ შეგვეგრილდეს
გადამწვარ სულებში?
იქნებ მოგვიღებეს
გაბოროტებული გულები?
იქნებ...
იქნებ ვიპოვოთ, რაც დავკარგეთ?
ან დაგვაინყებდა?
იქნებ დასრულდეს
უახლესი ეპოქის ციკლი?
იქნებ მოვრჩეთ საკუთარი ღერძის გარშემო ტრიალს!

უუდიდანი, უუცხოანი, უსასტიკანი

რის ნაპოლეონ, რა ბონაპარტი?
ვინ ალექსანდრე, რის მაკედონელი?
ვინ ყრუ და კოჭლი, ბრმა და უსისხლო,
ვინ ვინ და ვინ სად?!.
მაგრამ ვერავინ მოახერხა
დაეპყრო მსოფლიო მასავით —
უომრად, უტყვად, ურცხვად, უზადოდ,
უუცხოესი უბრძოლველი ხერხებით,
უმისამართო,
უსაფუძვლო იმედებით,
უმოკლესი, უზიგზავო გზებით,
უხილავი ქსელებით,
უხილავი საცეცებით,
უხილავი კავშირებით...
ფიჭური, ხაზური, წრიული, კვადრატული,
ჰორიზონტალურ-ვერტიკალური,
ვირტუალური...
ქსელი ნამალია,
ობობას ქსელიო, — ასე ამბობდნენ დიდი ბებიები...
და ქსელებს ეძებდნენ, ჭრილობებს აფენდნენ...
...ქსელებით შეფუთეს სულები, მზერები,
დაქსელეს ფიქრები, გრძნობები, გზნებები,
გატეხეს საკეტები, დაღენეს კლიტები,
გამოთქვეს ყველაფერი — დაპოსტეს, დათაგეს...
ქსელებმა გადააბა სამყაროს ნაპრალები,
ქსელებმა ამოავსო ზღვები და სივრცეები...
ქსელებში წარღვნასავით მოთქმდა გაორება,
ფრენდებში — მარტოობა, ფერდებში — სიცივე...
დაულაიქე და ყველასთან იცინე,
თუ იცან ნაცნობი, რა გიჭირს!
თუ მართლა ახსოვხარ, გახსოვდეს!
მაგრამ როგორ უნდა გაიგო —
ნაცნობს არ ახსოვხარ, უცნობი გილოცავს!
ქსელებმა ჭრილობებს უშველა?
არ ვიცი, შეცვლილან ქსელებიც...

ვინ ამოხსნის განტოლებას?

ქუჩაში დადიან ტვიქსებად,
ერთ ჭერქვეშ ხდებიან იქსები...
ლექსო, მე რატომ მერემიქსები,
ანგელოზის მწამს, არა ვინქსების?
თითქოს უხილავი ჩართეს მიქსერი,
ადღვიბეს, აზილეს, გლისანდო-კიქსები,
ვირტუალ-ტორტები — ლაივში კექსები...
განქიქეს სოფლელი ბიჭის ლექსები,
სხვას კი გამოუჩნდა მეხოტბე-ქლესები,
აჩუქეს განა ტიტები, მესები...
და ჩემს გულს დაცენცილს მეებად ვესევი,
მაგრამ ვერ ვნაყრდები, მაგრამ ვერ ვივსები...
ქუჩაში დადიან ტვიქსები,
ანგელოზს ურჩევნიათ ვინქსები,
ერთ ჭერ ქვეშ ხდებიან იქსები,
თუმცა...
რა იქსები, რის იქსები?!

რა ეპველებათ...

რომ მოწყდეს სადღაც სივრცეებში გამორჭობილი
თანამგზავრი თავის ორბიტას...
რა ეშველებათ უსასოდ დარჩენილებს?
რომ მოწყდეს სადღაც სივრცეებში,
უხმოდ დაინთქას,

**ნინო
ნასყიდაშვილი**

უახლესი ეპოქის ციკლი

რა ეშველებათ უმიზნოდ დარჩენილებს?
რომ მოწყდეს ერთხელაც,
გაქრეს და ამით სახელი გაითქვას,
რა ეშველებათ ობლად დარჩენილებს,
უქილიკოდ, უკომენტაროდ, ულაიქოდ?
თუ ვერავინ დათაგეს,
თუ ვერაფერი გააზიარეს,
თუ ვერავინ მოინონეს,
თუ ვერავის დააფრქვეს ბოლმიერი ღიმილები...
თუ მიწა იძრა,
ხელს ჩაავლებენ ლეპტოპ-პლანშეტებს
და მინდვრებისკენ გაქანდებიან
(თუ იპოვიან)...
თუ ზეცა იძრა?
და სულ ყველა თანამგზავრი აცდა ორბიტას?
რა ეშველებათ?
რა ეშველებათ??
რა გვეშველება???

თანამედროვე ზეცა

ცას ცალ ყურზე უკეთია საყურე,
გაყურებს სივრცეები ვარსკვლავებმა.
ფილმს ვიყურებ, თითქოს ასჯერ ნაყურებს,
დამლელია მოწყენასთან შეგმა.

ცას ცალ ყურზე უკეთია საყურე...
არია მომხდარი და მოსახდენი.
არაფრობის ტაქტი ვეღარ დავხურე
და ყრუ ბგერებს ალბათ სადმე გადავდენი.

რიტმებს, რითმებს, ლეგატოებს და ლიგებს
უცნაური ხმაურები აპაუზებს.
ვინ მოუსმენს ანდა ვინ დაალაგებს?
ქაოსები მოსწყურვიათ მუზებს...

ვინ მოუსმენს ზეცასა და ვარსკვლავებს?!
ვის ჭირდება ამ სამყაროს ანამნეზი?!
ძე კაცისა ყოველს მიმომაკვდარებს
განივთებულ-ქვახევებულ მზერით.

ცას ცალ ყურზე უკეთია საყურე,
ძველია და არ სჭირდება შეგუება.
ფიქრლიჩოში სამომავლოს გავყურებ,
კვლავ ხშიანობს ვარსკვლავების კრება.

სარკასტული „ხვალ“

იმ კვირაში სადღაც რომ აყვავდება საკურა,
იმ კვირაში ვიკეთებ შენს ნაჩუქარ საყურეს.
იმ კვირიდან მექნება იმიჯი კლასიკური,
იმ კვირიდან არ შევჭამ ცომეულს და პიურეს.
ნიუტონი გავხდები ან მარია კიური,
მსურს ან პროფესორობა ან დიული იური?
მაკიაჟიც მექნება, კიდევ მანიკიური...
იმ კვირიდან განწყობა ხდება „ფანტასტიური“!
იმ კვირაში დავფარავ კრედიტებსაც, ვალებსაც,
ეს ლიზინგიც წავა და ახალ სახლსაც გავვლესაც.

ალარ გამახსენდება იპოთეკა-ყადაღა,
ოვერდრაფტი, ლომბარდი, პროცენტების გადახდა.
როდინობის კვირაში... ვინ მპირდება (მიკვირს!) რას!!!
ოთხშაბათი არ მანყოფს, ხუთშაბათი მიზიდავს...
იმ ორშაბათს...
იმ შაბათს...
იმ პარასკევს...
იმ კვირას...
ვინყებ ახალ ცხოვრებას მოულოდნელ სიზმრიდან.

მოულოდნელად გაგრძელდა თითქოს
არასებული დრო და მანძილი
მას და მას შორის...
უბრალოდ, უცაბედად, უნებართვოდ, უნებლიედ...
უბრალოდ მოენატრა მამას
ბებოს ნაკმაზი ღანძილი...
უბრალოდ...
სახე, გულწრფელი თვალებით,
ნათელი სიტყვა, არას ნაცვალები,
მარტივი შეხვედრა, მარტივად გაგება
გახდა უცაბედი...
დამოკლდა დღეები და
დაგრძელდა ღამეები
საუბრებში მეყსეულად გასულები.
და საბანში გასუსულებს
დაგვაინყდა მონატრება...
გვემატება სიშორე და
იშმორება სიმარტივე გულგრილობის.
რა გათვალვა, რის გიშერი!
ვერ გიშველის განმარტება და ახსნები.
არარსებულ დრო-სივრცეებს,
სიცივეებს,
სიფითრებს
ითვლი, როგორც საფეხურებს.

ახალი აპრილი

მტკვრის აღარ ისმის დუდუნი.
ალარაფერი ზღაპრული!
მარტი ვალებს არ უბრუნებს,
გადარეულა აპრილი.

რატომღაც მაღლი დამლაშდა,
ხანაც გამწარდა მარილი.
მარტი ვერ მორჩა თამაშს და
გადარეულა აპრილი.

ღრუბელს, მზის სისხლით გაღებულს,
წვეთს შესთხოვს მიწა ქვაგრილი.
მარტი იხრჩობა ვალებში,
გადარეულა აპრილი.

მოდის დილა და
აღისფერს რამებს მოაჭენებს ოქროს ალვირით.
ჩვენ კი რატომღაც დილა მწუხრის ხმაში აღვრით.

ვანო ჩხიკვაძე

* მთელი ცხოვრების უძინარი ვარ, არ მომიხუჭავს თვალი ერთხელაც, აღარ გამოჩნდა, ვინც აუხდენელ ცხადი სიზმრების კალთას ემთხვევა.

მთელი ცხოვრება დახურულ კართან წვიმა კენესის და ქარი წუნუნებს, რაც დამიტოვა იმ საუკუნემ, იმას წაიღებს ეს საუკუნე.

ამომავალ მზის სხივებს აღერსით სარკმელზე ხელი არ გადაუსვამთ, მამლის ყივილის შორისდებულით არ ჩატეხილა ღამის პაუზა.

არ მახსოვს-მეთქი, არც გაზაფხული, კვლევშორის მიჯნის მწვანე ქეჩები, როგორ ღვივიან ქართლის ველები ყაყაჩოების ანაკვერჩხლებით.

არ დაუფუფქავს ბეჭი აგვისტოს ციდან გადმოღვრილ ცეცხლს და მდულარეს, გული არავის გადაუშლია — მარტომ ვიმღერე და ვიმწუხარე.

მაშინ, როდესაც უნდა მეფხიზლა, მზე ამწიფებდა როცა თავთავებს, ჩამეძინა და ზეცის წყალობა წყალს მივეცი და ქარს გავატანე.

ერთხელ ხომ მაინც უნდა მენახა აჭრელებული მთების ბარხატი, ან მომესმინა, სახურავებზე, ნოემბრის წვიმა როგორ გადარბის.

დაფრენილიყო ხელისგულზე, პირველი ფიფქი — ზამთრის მერცხალი, სითბო რატომ არ გამინანღე, შენს მონატრებას რომ შევეძარი.

თავი ვერაფრით ვერ დავაღწიე, ეშმას თვალები ისევ უცინის, მოვდივარ შენსკენ, მივდივარ შენგან და უიღბლობა მადგას კუზივით.

* მოხვალ, მოირწევი, ნორჩი ლერწამივით, ჩემთან მოგაცილეს თოვლის ხეივანებმა. დიდი გოგო ხარ და, დიდი გოგო ხარ და, შენთვის გუნდის სროლა უკვე შეიძლება.

სულ არ გენალვლება, უძილობით შეშლილ დღემდე ღამეებს რომ ფხიზლად ვათენებდი. თავზე დაგბზუიან ნექტარს ფუტკრებივით ციდან მოფრენილი თეთრი ფანტელები.

შენი თვალებია წყვილად მოღალანე, ბუჩქთან განაბული როგორც აი ია. ბავშვობის ორლოზე, ვინრო ბილიკები,

ყრმობის ასკინკილით უკვე ჩავლილია.

შენსკენ იჩქარიან, ზეცა გახსნილია, ოქროს დღეობები, ცქვიტი ფაშატივით. შენი სიყვარულის აღვირს ელოდები, თეთრი სარეცელი გიცდის გადაშლილი.

აუ, რა თოვლია, მოგდევს დარახტული ნალის ნაპერწკლებით ცხენთა ამქარი და, თან რომ წაგყვანონ, რაღა მეშველება, აბა უშენობას როგორ გადავიტან.

მშვიდი მდინარება, ვიცი, სიყვარულის ზღვიდან მოვარდნილი შტორმით შეიცვლება. დაგიხვდებიან და ვილა გაგატარებს — შენთვის გუნდის სროლა უკვე შეიძლება.

თოვლში მიქანაობს მკლავებს აყოლილი ტყავის ფუტლიარი, რათა ვიოლინოს ხემზე დაფრენილმა მელიოდის ჩიტმა, ყელთან განაბულმა შენთან ირონიოს.

მინა გაბრწყინდება, თავბრუდახვეული, გაზაფხულის ბანგით ვიდრე შეიძლება. თოვლი, თოვლი მღერის — დიდი გოგო ხარ და, შენთვის გუნდის სროლა უკვე შეიძლება.

* გარბის თოვლში კარტა, აწყვეტილი გარბის. უწყინარი სიბერე ნემსითა და ძაფით.

გაბზარული სათვალით, უძილობის აბით, ნლებმა თან გაიყოლეს შარიშური კაბის.

წამით შემოფეთებულ გზაბნულ ირემს — სიზმრებში გაუღიმებ ჩავლილ სიყმანვილეს.

როგორც გუშინ, გუშინწინ, სევდიანი, დღესაც, სიხარულის ძველმანებს მუხლმორთხმული კემსავ.

გაქრა ნაზი სურნელი დაფურცლული ვარდის, გარბის თეთრი კარტა, ნეტავ საით გარბის?

უცნობი ქალი

პირველი თოვლის სინაზით და თრთოლვით მოსულს, თვალცრემლიანი ნეტავი რას შესთხოვთ მარიამს. როცა ნაკურთხი სანთლებიც კი შემოგხარია, თქვენ უფალზე და

მე თქვენზე და თქვენთვის ვლოცულობ.

ვიცი ეს ცოდვა ჯოჯოხეთის გზას გამიყენებს, შემოენთება სინანული ამ გულს აღმურად, როცა ვარდისფერს შემოდგომის ჭკნობა დაბურავს, როცა დაბზარავს მაგ სხეულის ტაძარს სიბერე.

როცა სინორჩე დაგივინყებთ, გეტყვით, აქა ვარ, რომ მოგიქარგოთ თვალთა უპე ცრემლის აშიამ... ილოცეთ, ვიდრე ეგ ღიმილი წმინდა ბავშვია, და გარეთ ფოთლის ქარავანი მისდევს ქარავანს.

ტაძრის კუთხეში გარინდულო და მარტოსულო, კელაპტრის აღმა თქვენს თითებში სული დალია, როცა ნაკურთხი სანთლებიც კი შემოგხარია, თქვენ უფალზე და მე თქვენზე და თქვენთვის ვლოცულობ.

უფლისციხე

ცაზე უხმო ზარივით დაკიდული ქორია, შემოანვა ქვის ქალაქს ნისლის მელანქოლია.

სადაც უფლისციხეა, იქვე ძველი რომია, იქვე ბაბილონი და ხელჩართული ომია.

რა დროება გასულა იმ მშვენიერ წამიდან, ცვრიან ვარდს რომ ყნოსავდა ბალში სემირამიდა.

ბევრი ჩამოქვეითდა ისტორიის ცხენიდან, მცხეთას ისევ არგუნეს წილი უფლის ძღვენი და, ქრისტეს აქეთ — შენენით მაცხოვარის ნათელის, უკვე ოცდამეერთე ტომს კითხულობს ქართველი.

ჩვენი ნიჭის ზეიმი იხილე და გაოცდი, უკვდავების ძეგლად დგას სიბრძნე „ვეფხისტყაოსნის“.

ვენახივით გკაფავენ, მაინც დივილი-დალაღე, მტერი არ გაახარო — ჭრილობები დამალე.

თავითი დაბრძანებული, ზეციური ამალით გიზის მარიამი და ცრემლიანი თამარი.

ჯვარზე შემოფრენილა — კვლავ შემკვრელი კამარის, ღმერთო, მაინც თენდება, ყივის ჩვენი მამალი!

მზის ჩასვლა

თეთრქულა ღრუბელს აიფარებს, სხივებით ნაქსოვს, გადივლის ცას და დათოვლილი ქედების თავანს. იმ ღრუბელს ზემოთ ერთხელ უკვე, ვიყავი, მახსოვს, იმ ღრუბელს ზემოთ, სამუდამოდ, დრო მოვა, ავალ!

* განრიგარეული მატარებლები, სამშობიარო ტკივილებით აკივლებული სადგურები, სემაფორები — შუქჩამქრალი, ბრმა ციკლოპები — საითაც ნახვალ, ყველგან ჩიხია, ბოლოს მაინც იქ დაბრუნდები, საიდანაც გამოიქეცი...

მაინც გარბიხარ — გგონია, რომ შორდები გვირაბს, სინამდვილეში შენ ხარ მიმი, რომლის ფეხქვეშაც დედამინის ბურთი ბზრიალებს

და დატუშული თვალებიდან ჩამონადენი
შავი ზოლებით
ინყება შენი სახის ეროზია...

იყო ერთი კაცი, ვინც ამ ქაოსს აწესრიგებდა,
იყო, მაგრამ...
ახლაც ვითომ აწესრიგებენ,
სხვა ფორმით, მაგრამ ერთი შინაარსით —
სისხლით, ცხედრებით, ნგრევითა და მიგრაციით...

შენ კი,
ყოჩალო ეკვილიბრისტო,
როდემდე უნდა მომატყო მოძრაობის იმიტაციით,
შეჩერდი მაინც,
დაილაღა დედამინა ფუჭი ტრიალით...

უფალო, უფალო,
რატომ მიეცი ადამიანს ასეთი რთული დავალება —
გიყვარდეს მოყვასი შენით,
განა არ იცოდი, რომ ვერ შეგისრულებდა?
აჰა, ნამოკრიფე, როგორც დამრიგებელმა,
საკონტროლო ფურცლები და პერგამენტები,
დადღაბნილები ცრემლითა და სიძულვილის ლაქებით...

ეჰ, საწყალო ადამიანო,
თუმცა იცი, რომ გაჭიმავ ყირას,
მაინც იძახი:
— მწყალობელ იმედს —
დიდება ტირანს!
დიდება ტირანს!

რეკლიკა დარბაზიდან

— ნიგნები გაქ,
პრემია გაქ,
ნოდება გაქ,
ორდენი გაქ,
აქ!..
იქ?!

სხარტულა

პატარებს

გიყვარს ზღმარტლი, ზღმარტულა?
ესეც ჩემი სხარტულა:
იმ დაუნმა,
ინდაურმა,
რა ინდომა? —
რაინდობა!

ყიპ-ყიპ-ყიპ-ყიპ ყიპყიპო,
ალარ გეინდა ყიყლიყო —

დიდ-პატარა შეყარა,
მე ვალვიძებ ქვეყანას!

ჭირმა თავი, მითხარი,
როგორ უნდა დამალოს,
თავი გამოგეყოფა,
ვარიებში მამალო?

გიყვარს ზღმარტლი, ზღმარტულა?
მორჩა ჩემი სხარტულა.

*
შენსკენ ამინდია.
აქ თოვს.
მახსოვს, პირიქითაც,
მახსოვს.

ქარით აღრენილი ღამე.
ვილაც იმეორებს გამებს.
ვალეტით გაჭრილი დამა,
ცრემლით თავსასთუმალს ნამავს...

შენსკენ ამინდია.
აქ თოვს.
ის რაც ჩავლილია —
ვნატრობ.

ცრემლი ბრჭყვიალებდა
გაშლილ,
შავი მორევივით
თმაში.

მორჩა.
აირია კარტი,
წლები თავდაღმართში გარბის.

ვფურცლავ ჩვენს სევდიან რომანს —
ასე დარდიანი რომ ვარ, —
უკვე გაუცივდა მაჯა,
ფერმკრთალ, პატრიცია ჰოლმანს...

გარეთ ქარბორბალა ბორგავს,
კატა ათამაშებს გორგალს.
ჰყვება წინდისჩხირი ამბავს,
ხელში ჩაგადნება ბამბა.

თვალი წაუვიდა საქსოვს
მახსოვს.
ყველაფერი მახსოვს.

შენსკენ ამინდია.
აქ თოვს!..

ბარათი ჩემს ქალაქს

მოდგა ზამთარი.
ლოლოების ნუგბარს არიგებს,
ახალმა წელმა შეგვახსენა,
როგორ გარბის დრო.
ისე უჩუმრად ჩამიარა,
ვერც კი გავიგე,
არ დამიტოვა ავტოგრაფი
ცხელმა აგვისტომ.

მე რომ მიყვარდა,
იმ სიმღერებს აღარ მღერიან,
აღარც ნაწნავის
თოვს აყვავარ კოშკის ასულთან.
ქარში ჭრიალებს
მარტოსული კაცის კელია —
ემშვება ფარდა —
ეს სპექტაკლიც უკვე დასრულდა.

სიცარიელეს დარბაზისას
შევრჩი პირისპირ,
ფრთხილმა ხელებმა,
საბოლოოდ,
თქვენგან მალულად,
როგორც კურდღლებმა,
კლავიშების თეთრი ბილიკი,
გადაირბინეს
და სიჩუმემ დაისადგურა.

მორჩა, გათავდა,
ჩაიყარა წყალში ამაგი,
შემორჩა სცენას
გულნატკენი მამის აჩრდილი.
მე სიყვარულით რომ მეგონა,
თურმე ქალაქი,
რა ვიცოდი, რომ
სიძულვილით იყო აჭრილი.

ზამთრით დაღლილ სულს
დაკორტნიან ვიცი, ქორები,
გზაგასაყართან თუ შლაგბაუმთან,
გვიან მივხვდები,
როცა წარსულს ვეამბორები,
ახალ მტრებსა და
ძველ მეგობრებს ერთად რა უნდათ.

რალა შემომრჩა,
რით მოგკერძოთ და გაგახაროთ,
გამეიფუნება
ეს ზამთარიც ზამთარს მწველი მზით.
მაგრამ მანამდე
თავი უნდა კრძალვით დაეხარო —
მადლობელი ვარ,
ძვირფასებო,
დავინყებისთვის!..

*
აჰა, მთავრდება ჩვენი ზღაპარიც,
ისევე წვიმს, აღარ გადაიკარა.
რაც კი მეზადა, ქარს გავატანე,
ტახი კი მაინც მოსდევს ნიქარას.

ველარც სიმშვიდის ტახტი დაგიდგი,
ვერც შევეხიდე მორღვეულ კიბეს,
ბრმა ბედისწერამ არც მე დამინდო,
მკლავს შინაური,
იღბალი მიყევს.

ნაკლულ ცურვივით მთვარე ივსება,
წვეთავს სისხლი და პრიალებს დანა,
ვით კორიდას ხარს მკვლელი ისრები —
ბეჭით ლალატის ხანჯლები დამაქვს.

განწყობილება

არც თოვლი არ მინდა, არც წვიმა, არც ქარი,
არც მწვანე ზაფხული, არც თეთრი ზამთარი.

მომწყინდი, მომბეზრდი, იღბალო, ბებერო,
როდემდე გისმინო, გითმინო, გეფერო.

აღარც შენ მინდისარ საღვინე ნაკრული,
ძველი დოქის ყელით ნათქვამო „ჩაკრული“.

დაღამდა, გათენდა — ვერ გაიამინდა,
ეს ლექსი და ბოლოს „არ მინდაც“ არ მინდა.

არც თოვლი, არც წვიმა, და აღარც ის ქარი...
რა მინდა, უფალო, შენ მაინც მითხარი.

*
კედლიდან კედლამდე გალიის ჩიტი
დაფრინავს, რა ხდება გალიის იქით,
კენწეროს მალა და
ღრუბლების მიღმა,
რა იცის პატარა გალიის ჩიტმა.

არავინ ეძახის.
არავის ელის.
ერთი ფრთის დაქნევა გალიის ჭერი.
ნიავეს არ მიჰყვება ბუმბულის ღერი,
თუ ტირის — თავისთვის,
თავისთვის მღერის.

ვინ უნდა უყვარდეს,
ანდა ვინ სძულდეს,
როგორ გაარჩიოს სუფთა და ნუმპე,
ან რა მოინატროს, არ იცის ჩიტმა,
თავისთვის გალობს და თავისთვის უსტვენს.

ერთხელაც გალია დარჩებათ ღია,
გაჰყვება ფანჯრიდან ფარდების ფრიალს.

ერთხელაც აიხდენს დაფარულ სურვილს,
სხივებით მოქარგულ ზეცაში ავა,
მაგრამ შეუჩვეველს ჰაერში ნავარდს
უცებ გაუსკდება ნამცეცა გული.

მოსწყდება, როგორც ცას უმწეო ცვარი,
დაკეცილ ფრთებით და
თვალეში ბინდით
და თავისუფლების ჰაერით მთვრალი
სულს დალევს ფოთოლზე გალიის ჩიტი.

პოეტი

სოსო მეშველიანი

სოსო მეშველიანი ლექსებს დიდი ხანია წერს. პირველი ლექსის დაწერის შემდეგ...

ეს მცირე შესავალი, და ალბათ ინტერვიუც, ვერაფრით დაიტევს სოსო მეშველიანის...

შენს ლექსებსა და ჩანაწერებს რომ ვკითხულობ, უზანულ თუ სოფლის პეიზაჟებს...

ქალიან ჩამაფიქრა ამ შეკითხვამ, აქამდე რატომ არ დაფიქრებულვარ ამაზე?

თითქოს სპარტანულ აღზრდას რომ ჰგავდა, ის მძიმე პირობები, ქანცის გაცლამდე...

სულ სხვა სიცოცხლეა. ეს იყო ყველაზე მოკლე და ზუსტი შეფასება.

როგორ მოხვდა შენი ლექსები ქართულ პერიოდიკაში, როგორ გაგიცნო მკითხველმა, ლიტერატურულმა წრემ?

თხუთმეტწლიანი ყოყმანის შემდეგ მეგობარმა გადაამწყვეტინა ლექსების გამოქვეყნება.

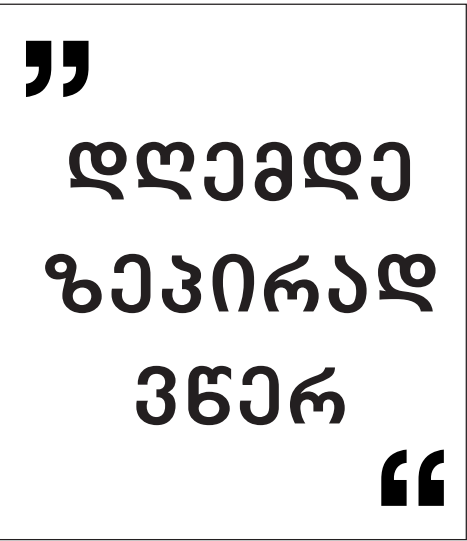
„პირველ კრებულს, „ღამესასწაული“, ხომ არ გაიხსენებ? ან როგორია მწერლისთვის პირველი წიგნის გამოსვლა?

ყოველთვის მეგონა, რომ მარტო პირველი კრებულის გამოცემა იქნებოდა რთული გადასასწყვეტი...

თან ახლდა ამ პროცესს, თუნდაც — სიმორცხვისგან, მაგრამ პირიქით მოხდა. მას შემდეგ...

ალბათ ძნელი იქნებოდა უცხოეთში წასვლა სამუშაოდ, უცხოობის განცდა არ განუხებდა?

უცხოეთში პირველად ჩვიდმეტი წლისა წავედი, ბიძაჩემმა წამიყვანა. მართალია...

რია, მთიან სოფელში გაზრდილ კაცს უცებ რომ გაგელვძობა და მშობლიური მთების და ტყეების ნაცვლად...

მეგონა, რომ პოეზიაც, პროზაც ზოგჯერ შევლა ხოლმე ავტორისთვის ერთგან იხსენებ...

სახლიდან სამსახურამდე გასავლელ გზას, როცა დროის იმ მცირე მონაკვეთში გრძნობდი...

დიახ, შევლა და თან როგორი. ჩემს შემთხვევაში ეს ისეთივე აუცილებელი იყო, როგორც...

დაბოლოს, გიორგი ლობჯინიძის სიტყვებით დავასრულებ, ჩემი მისამართით რომ თქვა:

შენს ბიოგრაფიაში ესპანეთს განსაკუთრებული ადგილი აქვს. როგორც არაერთხელ გითქვამს...

ესპანეთი ის ერთადერთი შემთხვევაა, რაზეც დაუსრულებლად შემოიძლია ლაპარაკი.

